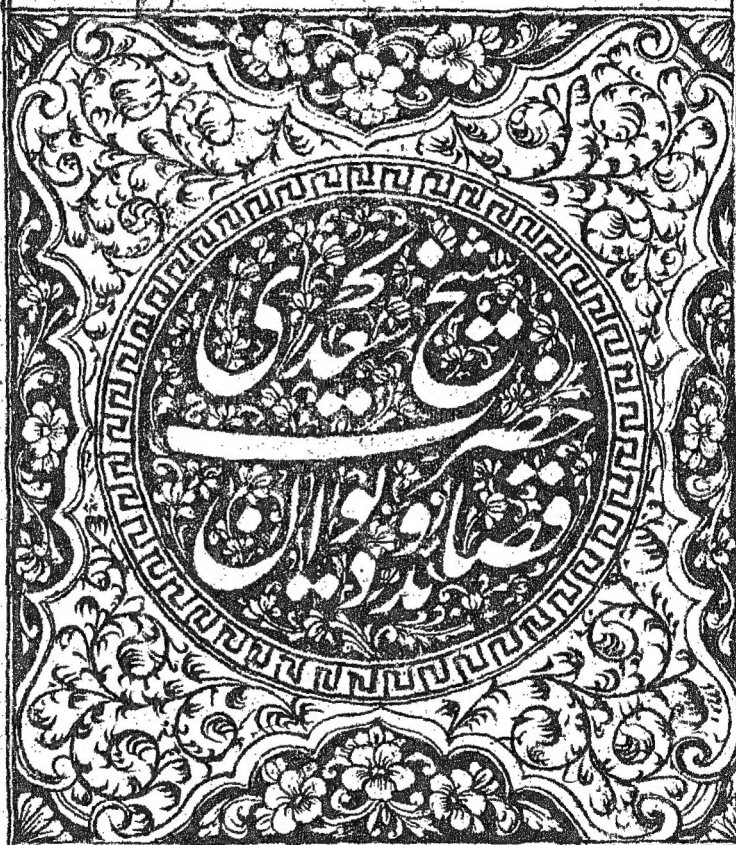

ببین ای کرمینان فضل خلائق زو ز ما

در طبع می نشی و گوشتی طبع منسوب این جهان

وتمتد ارجون الدوارین باجرای
وقت بعد اوان ارب و بیست
کیل و مغان بسیل الی البحر
و قاض و منی سفینیه و اسطر
نیز علی درالبحر و اکثر
فوت سیاه العین فازدوت دره
کما احرقت برف الدماکیل باجرای
ولاتان کیف قبلک و انوس
جواد صدر لایتنان بارس

1. The first step in the process is to identify the problem or issue that needs to be addressed. This involves gathering information and understanding the context of the problem.

2. Once the problem is identified, the next step is to define the objectives and goals of the project. This helps to clarify what needs to be achieved and provides a clear direction for the team.

3. The third step is to develop a plan or strategy to address the problem. This involves breaking down the problem into smaller, manageable tasks and determining the resources needed to complete each task.

4. The fourth step is to implement the plan. This involves putting the strategy into action and monitoring progress regularly to ensure that the project is on track.

5. The final step is to evaluate the results of the project. This involves comparing the actual outcomes with the original objectives and goals to determine the effectiveness of the project.

PE7027

قصائد عربیہ

بسم الله الرحمن الرحيم

CLERKED 1944

فلما طغى الماء استطال على السكري
ثمنيت لو كانت تسير على قبري
احتب له عن عيش منقبض الصدى
إليك فما شكر لي من مرض تبري
وهذا فراق لا يعالج بالصبري
وذلك مما ليس يدخل في المحبري
روس الأسارى تختركن من السكري
مدافع في الميزاب تنكب في البحر
على العلماء الراحمين ذوى الهجر
ولم أرعدوا أن أسفیه على النجری

صَبَتْ وَخَفِيَ الْمَدَامُ لَا يَجْرِي
نَيْسَمُ صَبَا بَعْدَ أَوْ بَعْدَ حَسَدِ ابْنِهَا
لَا نَ بِلَاكِ الْفَضْلِ عِنْدَ أُولَى الْبَنَاتِ
زَجَرَتْ طَبِيبًا حَسَنَ بَضْعَى بِرَأْيِهَا
زَمَتْ حَاطِبًا رَاجِحَتْ كُنْتَ مَفَارِقًا
وَلَا تَأْتِي عَمَّا جَرَى يَوْمَ حَصْرِهِمْ
أَوِيرَتْ كَوْسُ الْمَوْتِ حَتَّى كَانَتْ
فَقَدْ شَكَلَتْ أَمَّ الْقُرَى وَلَكِبَتْ
بَكْبَ جَدِّهِ الْمُسْتَهْزِئَةِ نَدَتْ
نَوَائِبَ دَهْرٍ لَتَنْتِ مَتَّ قَتْلَهَا

[illegible]

فلان تظن الناس بانظر الى
ادراكان عند الموت الا ان ينظر
الى الموت لم يفتي به اهل بيته
وما لك مفقود الا ان ينظر
او يدرك ما عاين من يد العبد
انما انت النواصي يوتي قتل
سوى ملك يقتضيه حلالا في
او لم يطق حلالا في
مطاط لا يثق ولا يثق
و عبارة

[illegible]

والله اعلم بالصواب
 ان الشهاب نزل من جوف السحاب
 والبرق لم يزل يمشي في السحاب
 والرياح تهب من بين السحاب
 والغيوم تهب من بين السحاب
 والسموم تهب من بين السحاب
 والارواح تهب من بين السحاب
 والنفوس تهب من بين السحاب
 والاشباح تهب من بين السحاب
 والجن تهب من بين السحاب
 والانس تهب من بين السحاب
 والحيوان تهب من بين السحاب
 والنبات تهب من بين السحاب
 والارض تهب من بين السحاب
 والسموات تهب من بين السحاب
 والكل تهب من بين السحاب

لم يستطع جلد في حرد وياس في الحشر يارب فارحمي لافلاي رغب لا يلبس لانشئت بابلما سي لئلا تفضح بين جراتي وجلالسي فما على الخلق يا بشري من لباس تفضضني في بين حيراني وجلالسي فما على الخلق يا بشري من لباس	هل يقوم على جزأ مجسم فتى وارضمت عبيد احنوا عملا سخج بجودك يا مولاي عن زلال احشركي اعي ان استوجبت لانيه ان يغفر الله لي من حراه سكفت لا تخشني عينا يوم النشور ولا ان يغفر الله ذنبا كنت فاعله

القصة الثالثة في مع نور الدين ابن صباو

ما دام نيسر الغزلان في الواو وعلم بان امام المر يا ديو يا من تملك مالوف الدين غدو وانما مثل الدنيا وزينتها اذ لا محالة ثوب الغمر ترغ ما لا ين آدم عند التمشر له طوبى لمن جمع الدنيا وفرتها كما يتيقن ان الوقت منصرف وربما بلغت نفس بجودتها ركب البحر من تجوب البر في طمع حيد وابتسم وتواضع وعف عن زلل	احذر لقوتك صيد ابن صبا وقاطع البر محتاج الى الزاد بل يطمئن صبح اعتل بالعاو سيج تمر با كما م واطوا لافرق بين سلاط وبدا الا ومن له حرب القضاو في مصرف النهر لا باغ ولا عا ايقن بانك محصور ليعا بال لا يبلغه تسيل عبا والبر حسن طاعات واو زاد وانفع خليلك وانفع غلة الصا

يا سيد الناس جدا ما سي قد
 اني اصطفيتك دون الناس قابله
 اذ لا يشبه اعيان بان بابو
 وم يا صاحب جود العرش نبسطا
 واطرنا الى على كوا الصا ويدا
 خير اريد بشير اذان حلت بها
 يا نعم الله وروحي فيك وادواد
 لا ازال في سعة الدين وحبس
 يا نعم الله وروحي فيك وادواد

القصة الرابعة في مع نور الدين ابن صباو
 ما دام نيسر الغزلان في الواو
 وعلم بان امام المر يا ديو
 يا من تملك مالوف الدين غدو
 وانما مثل الدنيا وزينتها
 اذ لا محالة ثوب الغمر ترغ
 ما لا ين آدم عند التمشر له
 طوبى لمن جمع الدنيا وفرتها
 كما يتيقن ان الوقت منصرف
 وربما بلغت نفس بجودتها
 ركب البحر من تجوب البر في طمع
 حيد وابتسم وتواضع وعف عن زلل

القصيد في الايمان
 والامانة في الدنيا والآخرة
 والنجاة من النار
 والوصول الى الجنة
 والنجاة من النار
 والوصول الى الجنة

واستغفر الله من كل ما فعلت بطغياني ووليت ما كرهت من الدين صابرا ما نحل منعت الا بهت شئ عليه ذوالا حلام لولا بين به رب العباد فاحمد الله حمد انا يحاط به لا زال في نفسي من آية	واستغفر الله من كل ما فعلت بطغياني ووليت ما كرهت من الدين صابرا ما نحل منعت الا بهت شئ عليه ذوالا حلام لولا بين به رب العباد فاحمد الله حمد انا يحاط به لا زال في نفسي من آية

القصيد في الايمان

ومن صلاح وحدا ما عليه وان غلب الشوق الشديد وسائر ليل المقبلين ويسقون من كاس المدام ونفس وعقلي والساح اذا كان من عند الملاح سماع الاغاني زخرف وغاية جهد المستهام وان ركزت بين انجاس	تغر صمت الواحد من فصاحوا اسروا حديث بعث ما كن سرى طيف من يحلو بطلعة لطاف عليهم واخلوون نوم سحت به نياني وويني واقبح ما كان الكاره والاذى ولولم يكن سمع المعاني اصبح اشتياقا لكل ذكر ولابد من حي الجيب زيارة

القصيد في الايمان
 والامانة في الدنيا والآخرة
 والنجاة من النار
 والوصول الى الجنة
 والنجاة من النار
 والوصول الى الجنة

القصيد في الايمان
 والامانة في الدنيا والآخرة
 والنجاة من النار
 والوصول الى الجنة
 والنجاة من النار
 والوصول الى الجنة

القصيدة المشهورة
ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اغنيج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

القصيدة المشهورة
ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اغنيج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

القصيدة المشهورة
ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اغنيج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

على قلبى العبد وان من بين التى
وعنه الى تير الهوى فاضل
سافر وادى آسب لم يرح
سلام على سكان ارضى
مضى اطلع البدر انتفىض
بما فى خواوى من دورى كاتى

ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اغنيج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اغنيج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

وكيف الحق استر باجود
تغير ظاهري اوفى شهودى
والالم تكن شدة جلودى
على جرف الفقار وقطع هيد
فاوقنى المودة بالقسيود
سعدت بطلعة الملك السعيد
لقد اوى الى ركن شديد

الا انى شعفت من حب
ولا انكرت على ليس يخفى
نشاب بالقيمت سور حالى
لقد حملت صروف الدهر غمى
نهضت السير فى الدنيا انطلاقا
ولا زمنى لزام الصبر حسى
من استحيى بجا جليل قدر

القصيدة السابعة

اقدك ام غصن من البان لا اورى
ملكك عنى لا تكبرن على الفقرى
اموت وايسى ان مررت على تير
واهل يتوارى نور وجهك باخدر
وعندى مرام يتطيل على الصبر
اليك واخرى من يد على صدر
عسى يرحم الله انقتيل على التجرى
الم يره يوم ما فيوض لي قدر
وان شئت فاصبر لافلاك من لاسر
الى اعد حشره بقيق من اسر

مطلع شمس باب دارك ام بدر
انيس ولم تجس الى نظيرة
اكا وادى مشى لى بجيترا
تواريت عنى باحجاب مغاضبا
اما مررتى بالصبر عنك جلادة
الم ترنى احد كس يدى منسطا
البح ومى حشر او بسم ضاحكا
ورب صديق لاسنى فى وداوه
امير الهوى ان شئت فاصح شكايه
وعن شرب الخمر الذى افاضته

ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اغنيج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

و ان من سلك الهوى فهو را
 خفا على عتسلا و قد سلكه
 شعرا و غير شعرا ما خورا
 ظاهرا و باطنا و بسطة
 شفت الزلال و لو شرب كورا
 ما و اصبى و ان شرب كورا
 و كفى بغير الزمان تورا
 يا ابا القاسم تجليتك لنفسه
 اخذ فديتك ان تكون كورا

و ما كان قلبى غير جنب الهوى	قد لته عيني بالفسر و رولت
الم ترني روضة احب كل	و رب مطر حب العيون قبلت
اما كان قتل اسلين محبها	كفى التدمر انكى كيف استملت

و ما نفس السعدى انك تحيته	
تبلفم سح اصباحا حلت	

القصة العاشرة

ملك الهوى قلبى و جاش صغيرا اصحت على يد العزام طويلا يا ناقلا عني بائنه صابرا سن منصفه ممن يفكر جوره لم تر ضنى عبدا و بين عشيرته يا سائلا عن يوم صدر حيلهم لم يجبس الركب في و اعل عطش و در الاسارى ان يفك و ثاقم ان جاد رجل ستعين بمرارة كم التقي سيف القه و دتجا بيا هل ابطفتن الصيبر نار جوا نكى و كواعب الخبيل استون كوعنا	و نى المودة ان اصبح نفيرا و ذرع صبرى لا يزال قصيرا لقد اقرت على قول لا زورا قولا و يجعل طاعنى تقصيرا ما كنت ارضى ان اكون اسيرا ما كان الا ليلته و يهوى را الا جفت من البكاء عند ريرا و ذرى و انى لا ازال اسيرا الى جلب اذن لم تحبده نظيرا فيغرى نحل العيون غمورا و معالم الاحباب تلغ نور را و اهل كفى الكشمن برورا

و ان من سلك الهوى فهو را
 خفا على عتسلا و قد سلكه
 شعرا و غير شعرا ما خورا
 ظاهرا و باطنا و بسطة
 شفت الزلال و لو شرب كورا
 ما و اصبى و ان شرب كورا
 و كفى بغير الزمان تورا
 يا ابا القاسم تجليتك لنفسه
 اخذ فديتك ان تكون كورا

و ان من سلك الهوى فهو را
 خفا على عتسلا و قد سلكه
 شعرا و غير شعرا ما خورا
 ظاهرا و باطنا و بسطة
 شفت الزلال و لو شرب كورا
 ما و اصبى و ان شرب كورا
 و كفى بغير الزمان تورا
 يا ابا القاسم تجليتك لنفسه
 اخذ فديتك ان تكون كورا

ونما من الالبابى وكسا عدوا
 من شئت يا عادلى قنار كجنان
 القصيدة الثامنة عشر
 يا بيبى تمتمتوا تنفى منى ما
 بيا بيبى منى ما
 فنى زيان جمع الطير على انفسى
 فى اذان كنفه الورى لوجها

وقد ملكت لفسى جند ليه الهوى ابنه ما القى بيوم ميتامته وان صبح القهر صحايمته ارى حجانى ابو بطرس لو لؤا الام رجاني فبك والبعد طافى ومن دى الذى يشتاك وونك ختمه عزيز على السعدى فرقة صاحب	وكم قلت فيما قبل يا شمس راجى وسيل وموعى بانثا الكواكب لفقد اجبانى نصرته ناعب على الروى لكن على كى صعب وكيف اصطبارى علك الشوق ذوق ومع النار مشوا الى دانت معاقبه وطولنى لمن يخار عن سرلة راهب

وهذا كتاب لارسله بعهده
 لقد صرح من شرح المودة كاتبة

القصيدة الثامنة عشر

فوما استقيانى على الرىحان والاش مبايغى العظام الميت ان لقطت زنا نصا فعلى اعد بان مضطجعت ت العقار وخذ عقلى تقايضت حل الظلام لشمس فى يد قمر وحى فدا بدن سبه للجين ولو ت والناس جحى فى منا زلهم من الشانى نظير يوم حبرانى	انى على فسرط ايام مضت اس على اثرى يقطه من مرشف الجا الا على يلا ر الكاس الطاس لعل نيقه فى من قير وسواس تجلى بوجه محراب شماس شيطا على تقلب كالصفا الفاس يقطان اذكر عهد النائم الناسى وعن شعرى قطيب وقت جللى

اياها الفحل جعيلك الدهر عظاما
 قديما من قبل ان سب بابل ولا
 فعل لسن خيل ايل سب بابل ولا
 لا عرفت سب سيات ملاذ الغرام
 لا عسى نى غلام اوجع اقلب البظام
 قديما - احب كسر من اخفى غلاما
 على انفسه منشور وريد حراما
 ١١
 وجمال غلب الفطن ايمان قدام
 يا عذرونى قد افنى الصبر الى كم كوام
 انما لا عباد بالناس ولا شىء لعلام
 وكل اكب على مقفى التوم حرام
 وحوالى جمال الشوق خلقتا واما
 من قدى زن الفرسه غلاما وشاما
 وضع العبر اوما عاش ثم الجين عا
 على العاقل من لغوى اذام وكراما
 كن الجاهل ان طابى قلن سلاما

القصيدة العشرون
 يا مولد الحال رقباهم
 يا صاحب ارجو انقلب
 يا مولد الحال رقباهم
 يا صاحب ارجو انقلب

من افکار وہ

سابقہ بعض الناس بانہما
سابقہ بعض الناس بانہما
سابقہ بعض الناس بانہما

ایضاً

ایضاً
ایضاً
ایضاً

من افکار وہ

من افکار وہ
من افکار وہ
من افکار وہ

ایضاً

۱۲

ایضاً
ایضاً
ایضاً

من افکار وہ

من افکار وہ

من افکار وہ

من افکار وہ

من افکار وہ

من افکار وہ

من افکار وہ

علی ان تعلم الناس بحرا
لقد جئت بالتطبیح کسرا
اذا لم تخط هذا الک خبرا
وصحت بالصبا به معرف
بانما فی معاجر انسیه فقر
قامم للحیث نظرنا وشرآ
وتیقین فی الجوانح جسرآ
فوادى الضعیف تحمل وزرا
جور ظالم ووزر احمر
لو حکمت الجبال بکت صبرا
بحر الناظرین بالوجد جبرا
یا بهذا العیسم تحمل عطرآ
ان سقنی من المرافق حنرا
عجی کیف تستطیعون صبرا
وخلت لابن یعقوب شطرا
وبدع الہامون شعنا وغیرا
فبانی الحدیث اشح صبرا

ہل علمت ببابل ہاروت
عاذلی کف عن ملائمتین
در حدیث و ما علی من الشوق
بت التجمل الصباب علی الحب
ترکتی محاجرتہ العین اعدوا
اثر الدمع حین نظم شعری
بحرات الحدود احسن فن قلبی
انا لولاجنایہ الطوفان کان
التقصی لواردة کلقصا
عجل صبری علی حدیث غزوی
واقفنا فی بحر کل عنبرال
برزوالرسم بطل شادان
ابدالاً افیق من سکر عیشی
ایہا الطاعنون من حی لیل
کت یا قاتلی من احسن شطران
دمت بالکعبیۃ الجبال عزیرا
لائی ان ترک لہو حدیثی

قل عمر تصاب و لعمری

یحدث الله بعد ذلک امرآ

مارا تو دستگیر کردی و التی کن غفلت
 الا ایک حاجت در ماندگان فلا
 کردی تو آنچه شرط خداوندی بود
 مادر خود را پیش نکر دیم رب
 سہلست اگر چشم عنایت نظر کنی
 اصلاح قلب را چه علی پیش کنی
 اولی از تیرا نیم توبی بلطف تو
 دستی کردی هیچ نیاید دست ما
 کاری بندت ساز بایندہ طلب
 کاری روزگار را می پسند
 بی ابلکہ و تسہای می بود ایم
 دست چینی توان داشت بخدا
 دست نظری

نصف خط از بوی خوشی که در دهنش بود
 و در دهان او بوی خوشی که در دهنش بود
 و در دهان او بوی خوشی که در دهنش بود
 و در دهان او بوی خوشی که در دهنش بود

در کوه و دشت بر سببی صوفی بوی
 پهلوی تن ضعیف کند پشت دل تو
 گر و جو و عاشق صادق زنده تیغ
 ما را بنوشد اروی دشمن ایندیت
 چون شادمانی و غم دنیا مقیم نیست
 ایشال با به تنگی و سختی بمرده اند
 غم نیست زخم خورده را و خدای را
 مابین آسمان و زمین جای عیش نیست
 عمرت برفت و چاره کاری ساختی
 کوارنیک بدیقاست قرن است
 تا هیچ دانه نفشانی به سز کرم
 نااهل را نصیحت سعدی چنانکه است
 گوئی که ام سبکدل این بند نشود

گر هیچ سودمند بوی صوفی بهیضا
 صیدی که در ریاض ریاضت کند چرا
 گوید نکیش که مال سبیل است و جان خدا
 و ز دست و دست که همه زهر است چرا
 فرعون کاسران به و ایوب مبتلا
 ما خود چه لا تقیم بمشرب آب
 دردی چه خوش بود که صییش کند و
 یکدانه چون جد زمین و آسمان
 اکنون که چاره نیست به چارگی بیا
 آن اختیار کن که توان دیدنش لقا
 ما هیچ مایه نستانی به بخت
 گفتیم اگر بهر مه تفاوت کند غنی
 بر کوه خوان که باز گوش آید صد

در کوه و دشت بر سببی صوفی بوی
 پهلوی تن ضعیف کند پشت دل تو
 گر و جو و عاشق صادق زنده تیغ
 ما را بنوشد اروی دشمن ایندیت
 چون شادمانی و غم دنیا مقیم نیست
 ایشال با به تنگی و سختی بمرده اند
 غم نیست زخم خورده را و خدای را
 مابین آسمان و زمین جای عیش نیست
 عمرت برفت و چاره کاری ساختی
 کوارنیک بدیقاست قرن است
 تا هیچ دانه نفشانی به سز کرم
 نااهل را نصیحت سعدی چنانکه است
 گوئی که ام سبکدل این بند نشود

فی مع صاحب الشیخ علاء الدین جو

همان فصلی که در حالت است و زار
 در آن چشم که نمیشد بهار بماند
 و آن چشم که نمیشد بهار بماند
 و آن چشم که نمیشد بهار بماند

بیا مطالع کن کو بنو بصره زمین را
 همان که صوت آدم کند سلا که طین را
 درون غنچه بسند وجود شمعین را
 مصوری که درون زخم شکافت جبین را

اگر مطالع خواهد کسی بهشت برین را
 شگفت نیست که از طین بر کند گل زمین را
 حکیم باز خدائی که صوت گل خندان
 سز که روی عبادت خند بر درکش

و در عالم و عاقل با تقاضای فضل
 و در عالم و عاقل با تقاضای فضل
 و در عالم و عاقل با تقاضای فضل
 و در عالم و عاقل با تقاضای فضل

کتابخانه عمومی
شماره ثبت کتابخانه
تاریخ ثبت کتابخانه
تاریخ ثبت کتابخانه

شروع فکر من اندر بیان خاصیت او
ہلال اگر نہاید کے برج نباشد
درین حدیقہ کہ بلبل زبان نطق ندارد
آیا رسیدہ بجائی کھاد گوشہ قدرت
گر اشتباہ تو بسیم بوصف راست نیا
بجاک پای تو گفتم عین غیر کفر
برای حاجت دنیا طمع بخلق نبردم
تو قدر فضل شناسی کہ آمال فضلی و دانش
نگاہ دارو عنیت خدای باد کہ ہرگز
مصالح پد رانت غریق باد رحمت
در سخن بد مصع چنان لطیف بہ بندم
بخود بخش کہ دنیا بسج کارشاید

بهی سال سلمان جوانت بهر نزد
 مانگ و فریاد بر آری که مسکینی
 آخری نیست تنای سس مسکینی
 سر و سامان ازین بی سر سامان
 بهنگ از تو دیند بهر کتاف و دود
 حادقان جمع گردند و بدین تنی

۱۶

برابر آنچه
در جهان حلقه بزرگ و خرم بود
نیست نصیحت ز صدق جهانی از تو
شنو و در خشم کاوا بزم بدو
حاصل عطف کرد و او را بزم بدو
انید و بچیز و شکیانیست
از او صاحب سخن گوی

ایها الناس جانهای من آسانی نیست
خفگیان را خبر از زمره مرغ محرم
واروی تو نیست از پیر طریقتستان
روی اگر چند پیر چو روزی باشد
شب مردان خدا و زحمان افروز است

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

در قوتی مستحق در حق
 عالم عاقبت از عاقبت
 کمال ششش پیغمبر جهان عاقبت
 که جهان را از حرم را از حق عاقبت
 که از قلم بر سر از دست و سودا بر حاکم
 سعید با نامه سیر کردن سودا
 که قلم بر سر از دست و سودا بر حاکم

بجا که در مروای آدمی نبوت و نماز
 چنان بر آب نهاده است و عاقلان اند
 رضا بجا که قضا اختیار کن مسعود
 که بر که بنده حق شد خلق آزاد است
 که زیر پای تو همچون تو آدمی آزاد است
 که روی آب نه جای مستر و رویش است

فی صفت المرنج

علم و دولت نوره ز بصیرت رخاست
 آرماید شکسته قشقم برت از سر کوه
 بر عروسان چمن بست صبا هر گری
 این چه بوی است که از جانب خلج بید
 چه بود نیست که خلدش بجز نیست
 طارم اخضر بر عکس چمن حمر گشت
 موسم فقه جنگ است که در زمزم جوی
 بوی آکو و گی از شمره صوفی آمد
 از زمین ناله عشاق بگردون برید
 بسکه خوابان تفرج سوی صحرای فتنه
 عاشق امر و زبذوقی بر شانه نیست
 هر کجا طلعت خورشید رحی سایه نکند
 هر کجا سر و قدی چهره جو یوسف بنمود
 هر کسی را جوس روی گل بر سر شد
 لشکر رحمت سر مار بر سر رخاست
 بیک تابش خورشید بیغیر رخاست
 که بغوا صی ابر از دل دریا بر رخاست
 وین چه باد است که از جانب صحرای رخاست
 چه زمینی است که چرخش بولابا بر رخاست
 بسکه از طرنت چمن لولوی لالابا بر رخاست
 بلبلان را چمن ناله و غوغای رخاست
 شور و یواغی از سینه وانا بر رخاست
 وز زری ناله مسنان بفریا بر رخاست
 انبیاات از چمن و گلین حمر بر رخاست
 که دل از اید از اندیشه فردا بر رخاست
 بهی حسته که بسته جو زار بر رخاست
 عاشقی سوخته خرم جو زار بر رخاست
 که این و لوله از بلبل تنها بر رخاست

فی الموعظه

زاز گوی علی کی قرار خایه بود
 قرارگاه تو دار لوت افوا بود

تیسر

اگر تو ملک جهان است آردی
 بیاش غره که نایا زار خوا بود
 بال غره چو بانی که کین روز خدیو
 پیوسته بپشت برین شد از رخاست
 و چون تو بابت برین شد از رخاست
 و چون تو بابت برین شد از رخاست
 و چون تو بابت برین شد از رخاست

در قوتی مستحق در حق
 عالم عاقبت از عاقبت
 کمال ششش پیغمبر جهان عاقبت
 که جهان را از حرم را از حق عاقبت
 که از قلم بر سر از دست و سودا بر حاکم
 سعید با نامه سیر کردن سودا
 که قلم بر سر از دست و سودا بر حاکم

فی حوائج عباد

این کار در وقت نذر می کنند
 و در وقت نذر می کنند
 و در وقت نذر می کنند
 و در وقت نذر می کنند

فصل فی راکه تواند کرد
 آن که می تواند کرد
 آن که می تواند کرد
 آن که می تواند کرد

و آن همسر عزیز که از وعده دست می کشد
 میراث گیر کم خسرو آید به جستجوی
 نامی ز ما بماند و اجزای تمام
 و آنکه که چند سال برین حال بگذرد
 و آن صوت لطیف شود و جمله زیر خاک
 از خاک گور خانه ما خشتها بپزند
 و در آن روزگار بماند و در بسته
 تا روزی که استخیر که اصناف خلق را
 حکم خدای عز و جل کائنات را
 از گفتن و شنیدن و از کرد و بای بد
 میزان عدل نصب کنند از برای خلق
 هر کس ننگ کند به بد و نیک خویش
 بپزند باز بر سر و دوزخ پل صراط
 و آنکس که از صراط بلرزد پایداری او
 اشرار را حرارت دوزخ کند قبول
 پس هر که بهر ماه زنجالت شود سبب
 پس شخص بنوا که در از عفو قدر
 پس هر که مستمند که در گلشن مراد
 مسکین سیر نفس و هوا کاندان مقام

خواهد که باز بسته عقد فلان شود
 پس گفتگوی بر سر باغ و دوکان شود
 در زیر خاک با غم و حسرت نماند شود
 آن نام نیز گم شود و بی نشان شود
 و آن جسم زورمند کنی استخوان شود
 و آن خاک و خشت و شکش گل گران شود
 گاهی شود بهار و دیگر که خسروان شود
 تنها در هر عرض قرین روان شود
 در فصل هر فصلی بکلی روان شود
 در موقف محاسبه یک یک عیان شود
 کیسریک بر آید و کیسریک گران شود
 آنجایی غنیمت و یک شادمان شود
 هر کس از گذشته تقیم جهان شود
 در خواری و عذاب ابد جاودان شود
 و احرار را عنایت حق سائبان شود
 پس قدحی بر زمینیت گمان شود
 عشرت سرای جنت اعلام گمان شود
 بوی بهشت بشنود و نوحه جان شود
 با صد هزار غصه تیرین جوان شود

این کار در وقت نذر می کنند
 و در وقت نذر می کنند
 و در وقت نذر می کنند
 و در وقت نذر می کنند

بلا گرفت و خلعت والا سپید داشت
 به شاعر می گوید ملک و بار کرد
 شایر اگر از قافیه کند خلعت فریاد
 سعدی که شکایت نیست بود و گدازد

۱۰۰

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

سرحدیت ناطعات او بر زمین نیم
ای قطره منی سحر یارگی بن
بخشنده که سابقه فضل و جش
بر بنبرگار باش که داد آسمان
تا برده پنج گنج میسر نمی شود
هر کو عمل نکرد و عنایت اید داشت
و نیا که جبر آخرتش خواند مصطفی
دار الفراعنه جادوید آدمی ست
چند استخوان که پادشاه دوران روزگار
ظالم ببرد و قاعده رشت از دها نند
عجیبی بفرست از همه عالم کناره جنت
محبوس آرزوی دل اندر نگار کرد
ما اعتماد بر که ماستهان گنیم
بعد از خدای هر چه بستانیم نیست
دین کوی دولتست که برون نینبرد
پیاره آدمی چه تواند بستر کرد
او بادشاه و بنده نیک و بد آفرید
سعدی پنهان که بر آورد در سر
برنده که خاتم دولت نهاد دست

جان در رهش دریغ نباشد شمار کرد
کابلین را غرو ز منی خاکسار کرد
مارا بحسن حاجت امید دار کرد
فردوس جای مردم پنهان کرد
فردان گرفت جان برادر که کار کرد
دانشکوه دانه دخل آتشفشان کرد
جای نشست نیست نباید قرار کرد
این جای رفعت نشاء بر قرار کرد
خمد پیش چنان بگفت که خاکش غبار کرد
عادل برفت و نام نکو اختیار کرد
قارون ز دین برآمد و بنا قرار کرد
بازی رنگ بود که موشی شکار کرد
کان تکیه باد بود که بر ستار کرد
بهر دولت آنگه بر همه هیچ اختیار کرد
الا کی که در ارشش بنیست بار کرد
چون هر چه بود نیست قضا کردگار کرد
بدبخت و نیکبخت و گرامی و خوار کرد
چون صبح در بیط زمین آتش زد کرد
در گوش دل نصیحت او گوشتوار کرد

[illegible]

و در وقت محرم سال ۱۰۰۰ هجری قمری در روز پنجشنبه
 در شهر کاشان در محله کاشان در خانه کاشان
 در وقت محرم سال ۱۰۰۰ هجری قمری در روز پنجشنبه
 در شهر کاشان در محله کاشان در خانه کاشان
 در وقت محرم سال ۱۰۰۰ هجری قمری در روز پنجشنبه
 در شهر کاشان در محله کاشان در خانه کاشان

در دهر با فضل خویش تا بقیطه هم کرده
 ثنائی سید مرسل بنی محترم کرده
 که بار و قطره و حال در ایامی نعم کرده
 که در روز سوختی گرد صاحب کرم کرده
 تو در علمش چه دانی باش تا فردا علم کرده
 که چو بل آن بود که خود بدانش بود حکم کرده
 بران در پیش صاحب دل کزین در نعم کرده

فدا و اندر تن خاکی ز ابر بخت قطره
 امید تحست آری خصوص آنرا که در خاطر
 محمد کز ثنائی فضل و بر خاک هر خاطر
 چو دولت بایدم تحسید ذات مصطفی گویم
 ز باز او کس اسعدی ز شرح علم او گفتن
 اگر تو حکمت آموزی بدویان محمد رو
 ز فقر جا و دانی ترست و صاحب آن باشد

نگویت بخت فلان دولت و دین
 پسر محمد و صالحی همان دولت و دین
 توان برادر صاحب دل که با در دست
 با لیاچو تو زنده زین بخت زاده
 با روزگار تو ایام دست فتنه بیت
 بمن تو در اقبال بر جهان پیشاد

در موعظه توحید مجدالدین رومی

جهان بر آب نموده است و زندگی بر باد
 جهان نموده و خرم روان آدینه
 سرای دولت باقی نفیسم آخرتست
 که ام جیش درین بوستان که با و اهل
 حیات عاریتی خانه ایست در ره سیل
 بسی بر آید ولی مافر شود خورشید
 بر آنچه میگردد و دل منه که دجله بسی
 گرت ز دست بر آید چو نخل باش کریم
 نسیه بنده حسرت ز پس نگاه کن
 وجود خلق بدل میکنند ورنه زمین
 غلام هست آنم که دل بر و نهند
 که باز نماند از دور جهان بنیکی یار
 زمین بخت نگه کن چو می بنی بنیاید
 همی بر آورد از پنج قامت ششاد
 چراغ عمر نموده است بر در حیره باد
 بهار گاه خزان باشد و گسی مرواد
 پس از خلیفه بخوابد گذشت در بغداد
 ورت ز دست بخیزد چو سرو باش آرم
 کسی که برگ قیامت ز پیش نفرستاد
 همان ولایت کینخست دست ملک قباد

صاحب قاف
 و پس از آنکه از خدای یک
 بخت خلق جهان را که از تو بیخ
 بخت و حاکمست بی عیونت
 که در آخرین ایام زاده
 خلت در نفس آید بر صدق دل
 تو هم زبان بگویی که صدق باد
 که از خیر این ابروان سودی باد

شکر آنکه در حال با کمال
 سدی ایست بقدمت و سیر باد
 شکر آنکه در حال با کمال
 سدی ایست بقدمت و سیر باد

صدر دیوان ممالک بوار استبای
 بر روان پدرو ماورد اسلاف تو باد
 بد سگالان ترا عاقبت نامحسود
 بد رحمت ایزد وعد و ریل ز رود
 فی صرح سلجوق شاه
 چه نیکیست کسانی که اهل شیراز اند
 پرو زگار همایون خسرو عادل
 مظفر الدین سلجوق شاه که عدلش
 خدایا بتو بر خلق نعمتست چنان
 سزای طعم تو گیتی دهد که سنگ خلعت
 بلاغت یزدیضای موسی عمران
 دعای صلح و صادق رقیق جان تو باد
 که زیر بال بهای بلند پروازند
 که گرگ میش بدوران او هم آوازند
 روان مشک و بو بکر سعد مینازند
 کز و بشکر و گر نعمتش پسر و ازند
 از آسمان بسرخوشی تن بیندازند
 بیکد سحر چه ماند که ساحران سازند
 که اهل فارس بصدق صلاح متنا
 ایضانی صرح المصاحب صلا الدین جو
 که ام باغ بدید اردوستان ماند
 درخت قنات سین برت مگر طوبی است
 گل دوروی بیکروی با تو دعوی کرد
 کجاست آنکه با گشت مینمود طلال
 بر آنکه روی تو بیند بر این خوشید
 بجز درار که تازه دام محب تو ام
 کسی بهشت نگوید بوستان ماند
 که هیچ سر و ندیدم که این بدان ماند
 و گر خوش ز خجالت بد عفران ماند
 که از ابروان تو نامگشت بر دمان ماند
 میان ردیت خوشید در کمان ماند
 که تا بزر بزمیسم بر استخوان ماند

شماره گنجی از غنچه درون حلقه
صدقه از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه

جهان نماید و اقبال روزگار تو باو علی الخصوص کس سعد بجمال مع تو یافت تو نیز غایت اسکان از دور مرغ مدار بر عجم دشمن بدگود از عمر بیان	که نام نیک تو باقیست تا جهان ماند حقیقتیست که ذکرش مع الزمان ماند که آن نماید و این ذکر جاودان ماند که در دود دست ندارد که پاسبان ماند

حرف الراء فی صفة الرمیج

باید اوان که تفاوت کند لیل و نهار صوفی از صومعه گویمه بزن در گلزار کوه و دریا و درختان همه در هیچ اند بیلان وقت گل آمد که بنالند از شوق آفرینش همه تنبیه خداوند است اینهمه نقش عجب بر در و دیوار وجود خیرت هست که مرغان چمن میگویند هر که امروز نه بیند اثر قدرت او تاکی آخر چو بنفشه سر غفلت در شیش که تواند که در موج پلکین از چوب وقت آنست که داماد گل از جمله غیب آدمی زاده اگر در طرب آید چه عجب پاش تا غنچه سیراب و هنر بازگردد	م خوش بود دامن صحرا و تماشای بهار وقت آن نیست که در خانه نشیند بیکار نه همه استمعان فهم گفتند این اسرار نه کم از بلبل سستی تو بنال ای بهشیار دل ندارد که ندارد و بخداوند اقرار هر که فکر کند نقش بود بر دیوار کاخرای خفته سر از بالمش غفلت برد غالب آنست که فروه اش نه بیند دیدار حیف باشد که تو در غمی و زگرش بیدار یا که واند که بر آرد گل صد پرگ از خار بدر آید که درختان همه گیرند شار سر و دریاغ بر قص آمده و بید و چنار باده اوان چه سر مایه آهوی ستار

این غنچه درون حلقه
صدقه از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه
بوی نسوز از غنچه درون حلقه

چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون
چون

در کرب بختی کسی که قمار سے
 مرا که میوه شیرین بدست می افتد
 مثال گردن آزادگان و چهر عشق
 مرا ضیق بیاید که بار برگیرد
 اگر بشرط وفاد دوستی بجا آرد
 چه دوست جو رکند بر من و جفا گوید
 اگر زمین تو بود که خاک پای توام
 کرت سلام کند و آه چینه صیاد
 با اعتماد و فاقه عمر صرف کن
 بر است نفسی رنج پندار محوس
 با قول همه کاری تحمل اولیستر
 میان بطاعت و اخلاص و بندگی سبتر
 زمام عقل بدست هوای نفس ده
 من آزموده ام این رنج و دیده ام این سختی
 جو دیده ام در دل از دست رفت چاره نماند
 طریق معرفت نیست بخیلان و سله
 پیاده مرد کند سوار نیست و لیک
 کسی در از درین فکر تا بوقت سحر
 که چند ازین طلب شوق هوا و هوا

گناه تست که بر خود گرفته کوشوار
 چرا نشاء نم بختی که تلخ آرد بلور
 همان مثال پیاد دست در کند سوار
 نه صابجی که من از وی کنم تحمل بار
 و گردن دوست بدارد تو نیز دست بدار
 میان دوست چه فرقت دشمن خنجر
 به اسب غره که بازیت سید هر عیار
 دست نماز بر و کیسه میبرد و طر آرد
 که عقیق تونی ز رشوی و او بهزاد
 شب شراب نیر زو باید او خوار
 بکن و گردن پشیمان شوی در آزار
 چه پیش خلق بخدمت چه پیش بت زمار
 که گرد عشق نگرند مردم به شیار
 ز ریسمان متغیر بود گردن و مار
 نه دل ز مهر شکسته دیده از ویدار
 بگوش عشق موافق نباید این گفتار
 چو او قناد بیاید و دیدنش ناچار
 نشسته بودم و بانفس خورشید پیگار
 چو کو دکان زنانه بوی دشمن نگار

در کرب بختی کسی که قمار سے
 مرا که میوه شیرین بدست می افتد
 مثال گردن آزادگان و چهر عشق
 مرا ضیق بیاید که بار برگیرد
 اگر بشرط وفاد دوستی بجا آرد
 چه دوست جو رکند بر من و جفا گوید
 اگر زمین تو بود که خاک پای توام
 کرت سلام کند و آه چینه صیاد
 با اعتماد و فاقه عمر صرف کن
 بر است نفسی رنج پندار محوس
 با قول همه کاری تحمل اولیستر
 میان بطاعت و اخلاص و بندگی سبتر
 زمام عقل بدست هوای نفس ده
 من آزموده ام این رنج و دیده ام این سختی
 جو دیده ام در دل از دست رفت چاره نماند
 طریق معرفت نیست بخیلان و سله
 پیاده مرد کند سوار نیست و لیک
 کسی در از درین فکر تا بوقت سحر
 که چند ازین طلب شوق هوا و هوا

کجایمی رو و آن شاه شکر گفتار
 با قباب منانه مگر یک معنی
 نظر در آینه روی عالم افروزش
 برات خوبی و منشور لطف و زیارتی
 لبش ندام و خدش چگون و صف کجمن
 چو در محاوره آید زبان شیرینش
 نسیم صبح بر اندام نازکش گشت
 متابع تو ام اید دست گرداری تنگ
 تو در کند من آئی کدام دولت و بخت
 حدیث عشق تو با کس نمیتوانم گفت
 همیشه دل من هر که آمدی و شد
 تو از سر من و از جان من عزیز تر
 اگر ملول شوی حاکم و فرمان ده
 حلال نیست محبت مگر کسان را
 حکایت انیمه ویم حیان بیست

چرخ نیست مگر زهد مالک وینار
 تو خوش حدیث کنی سعد یا بنیادینار

سنجید مطمع

چرخ نیست مگر زهد و چشم من رفتار
 که در تامل و خیره میشود ابصار
 مثال صیقل از آینه مبر و زنگار
 بنشته بر گل رویش خط سبز غبار
 که این جودانه ناست و آن چو شعله نار
 کجا شدند تماشا کنان شیرین کلام
 چو باز گشت پستان بخت برگ بها
 مطایع تو ام ای یار گرداری عمار
 من از توری پیچم کدام صبر و قنار
 که غیر تم نگذار و که بستن و اغیار
 تو بر گزستی و گزشت بعد از آن یا
 بخیم ارنکم سر فدا و جان ایثار
 و گزستی بول کنی بنده ایم و خد گار
 که دوستی بقیاست بر بند سعدی آ
 هنوز باز نکر دیم دوری از طومار

[illegible]

حضرت داری ستره باز گانی
 به از دست بانی به پیش
 دست پا که از روی حقیقت
 می است که در دین است
 منی العظمی و العظمی
 تو دگر می نیاید بخت
 کمال

گر ز مدت عمر آنچه هست دریاب چنان کن که به پیچا رگی نه مانی ز عمرت آنچه باز بچهره رفت وضاع شد چه روزها که شب رفت در هوا و بوس گویی بهیچاوت چگونگی روز کنی خدای غرض جل غیب ان و مطلق بر آرد دست تضرع بهار اشک دم سر امید فرو و آرد روی عجز بهال به نیک مردن یارب که دست فضل بهال	و گر نه آنچه بغفلت گذشت نه ناید باز کنون که چاره بدست دست چاره بهال گرت در پیغ نیاید بقیت اندر باز شبی بروز کن آخر بد که بگر و نماز که دوست را بناید شب سال در آن گرتش بلند بخوانی و ریش بخیله و راز ز بی نیاز بخواه آنچه بایدت نیاز بر آستان خداوند کار بند نهواز بهند بر همه عالم خصوص بر شیرا

حروف اشین فی النصیحه

صاحب عمر عزیزت غیبت و اش چیست و دوران ریاست فلک باقیه آن ضمیمت تعالی ملک الملک قدیم جانی اگر است برین عمر که چون غنچه گل دهنی شیر بادرنده مادر و سر مقبل امر و زکند و دل خویش و وا هر که دانه نفشان درستان در خاک دست در دامن مردان ناندیشه کن	گوی خیری که توانی بر از بسد اش حاصل آنت که دائم نبود و در اش که تغیر کند ملک جاوید اش بجز در دست بقای دهن خند اش تا بدندان بنه و بار و گرین اش که پس از مرگ میسر نشود و در اش ناامیدی بر تو از و حل بتاب اش هر که با نوح نشیند چه غم از طوف اش

چنان که باری ستره باز گانی
 به از دست بانی به پیش
 دست پا که از روی حقیقت
 می است که در دین است
 منی العظمی و العظمی
 تو دگر می نیاید بخت
 کمال

چنان شده است که دیگر امید خیر ندارد
 نه آفتاب وجود ضعیف انسان را
 کنون هوای اهل میسر و کبوتر نفس
 چنان شدم که با گشت بینا بندم
 بزرگ و احسن ایا بحق مردانی
 مبارزان طریقت که نفس شکستند
 یقیناً چون نه با نفعی و الا اعلان
 مراد نفس ندادند ازین سر آغور
 قضا خورد و طاعت کشند و خوش باشند
 بسیرینه این دوستان علی التفصیل
 ربی نمیسرم و چاره نمیدانم
 مرا بصورت نیکان امید بسیار است
 بود که صدر نشینان بارگاه قبول
 توقع ست ز انعام و انعم المعروف
 همیشه در کرمش بوده ایم و در غمش
 سوال نیست مگر چنانکه که مش
 من آن ظلم و جهل که هم توفیر بود
 مرا نخل باری چگونه دست و صد
 خاتم عمر خدا یا بفضل و رحمت خویش
 مگر معفو خداوند ششم سوال
 که آفتاب فلک را خور و رشت زوال
 که دست جو زرمانه نه برگزاشت نه نیل
 نماز شام که بر بام میروم جو هلال
 که عارفان جمیلند و عاشقان جمال
 بزر و بارزوی تقوی و ولولوب جمال
 یسوی که با لغت و الا اصال
 که صبر پیش گرفتند تا بوقت محال
 شب فراق با میداد وصال
 که دستگیری و رحمت کنی علی الاحمال
 بجز محبت مردان مستقیم احوال
 که مایه دران رسته کنند بر ابطال
 نظر کنند بر بیچارگان صفت نعال
 ز بهر آن که نه امر و نه می کنند فضال
 از آستان مرئی که بار و نه اطفال
 سوال نیز چه حاجت که عالست بحال
 چه آید از ضعفای کریم و ز جمال
 که آسمان وزمین بر تافتند و جمال
 بخیر کن که بهین مست غایه الامال

از دست گسل از هر چه و چنان
دردان در دمرای طلیعه بنه
گدازد و نرسد و مانده درین شکل
خوار نشی باز از کجایین دریا
فرورد که ز بسیند نخند سیاحل
جهانیان بهجات خویش نشیند
مرابروی تو خلی است از جهان
سر من تقی تو سر دی ندیده ام
پدیتی که ندارم سر بگرد
در گشتیغ بود در میان مافی
مراد

چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان

مر او خاری بستان بجال خود بگذار شتر بچمد و جفا بر نمیتواند برخواست بجون سدی اگر تشنه صلاحت باد تو گوش بوش نکردی که دوش میگفتم که آب حرمم از سر گذشت و پای خلاص چه گفت گفت ندانسته که هشیاران تو آن نه که بهر در دست فرو و آید پناه ببرم از جمل عالمی بچند نظر بعالم صورت مکن که طایفسر کسان درخت نشانند و دانه افشانند بسی خلق نباید که قصه بردارند نه زن سبب که بجالی منصبی دارد از ان سبب که دل و دست جو واد باشد ز مکه اهل هنر را نیز رگ کرد و توخت شال قطره باران و ابر آزار سپهر منصب و نگین علای دولت و دین که در فضائل و جایی حیرتست و وفوت خبر نیقل شنیدیم و مخبرش و بدیم کف کریم و عطای عظیم او نه عجب	که دل خبر و دای ساربان زین منزل که بار عشق بختل بیکست محل که در شریعت ما حکم نیست بر قائل ز روزگار مخالفت نسکاستی بادل باستعانت دستی توان کشیده زگل چه گفته اند که از مقلدان شوی مقبل نه جای همت عالی ست پایه نازل که عالست بمقدار خویش من جامل بیشتم خلق عزیزند و از خدای جمل بشرط آنکه پسینند فریضه قابل مگر بصاحب دیوان عالم عادل هرین قدر نتوان گفت مرد و افضل چو ایر بر همه عالم ز رحمت شامل بسی نمائند که هر نا قصه شود کامل که کرد هر صد نفی را بگوئی حال سحاب رافت و باران رحمت و ایل که مر که ام کی را بیان کن قابل و ر آنکه از وقتل میکند ناقل که نوکر خاتم و امثال او کند باطل

چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان

چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان

که اگر از این طایفه اند و میباشند که در میان ایشان
بسیار است که از این طایفه اند و میباشند که در میان ایشان
بسیار است که از این طایفه اند و میباشند که در میان ایشان

نام ارشیت و تھار و جنگ و جدل
چشمہ سلیمیل و جوئے عسل
رجس برنجوشتن زند سل
حسن توفیق امر خطا و ذل
نخواند بر آید آن زو عسل
ای برادر ہوا الذی یقبیل
دست اقبال سیف وین دل
ہمہ پروانہ گرد امین شعل
تواند کہ کج رو و جد و دل
غخل کو تہ بود و پائے جصل
پایہ قدرت اسے بزرگ محل
بتا محل بشری و زحل
ان نیز الکلام قتل و دل
و شمنات زربج مستاصل
چہ دعا گویم اے امیر اجل
دیدہ ہر دوختہ بہ تیر اجل

حاصل لہو و لعل و بیاضیت
 جانتے دیگر نسیم بار خدائی
 جیت بر خوشن کن دناوان
 نہ تو باز آید سے کہ باز آورد
 غرقہ رات کے نگہ دردست
 ناگہ لے انا الذی سے سے
 بندگان سرکشند و باز آیند
 ہمہ شمع پیش این خورشید
 لاجرم چون سطرہ راست بود
 فکر من حیت پیش بہت باد
 ز جہل و مشرعی چنان نگہ نہ
 کہ کیے زازین نگاہ کن
 سعد یا قصہ ختم کن بدعا
 دوستان چو بوستان بادند
 ہمہ کامے دو دلتے دارے
 و شنت خود میاد و گر باشد

نسیم و زوزنکو نامی پسر است
 فریدون را سمر آید پادشاهی
 دیلمانی را بدو افت از دست خاتم
 که از آنجا قیامت هست مرا

وفا دار سے ہوا از و ہر چو
محاسن از و ستادان بادوام
بنقل از و سنجیدہ
کہ شایان عجب فریاد خوان
بسیار سنجیدہ فریاد خوان
چنان بسیار سنجیدہ
کہ موران چون بگردان
چو آب روان در خلق متغیر
و ان طاعت الہیہ
و ان طاعت الہیہ

بی صورت بگردیدست عالم	ازین صورت بگردید عاقبت هم

[illegible]

اذی که خود در نزد پسران
 اقبال نهاده و بگوشت
 بپایم آسمان
 ازین باز باریک
 کجک بود اندر زوی تمام
 کرم بهزیارت نهاده
 ای آسمان خیز تو درین درگاه
 بای فیل بیت دخلان آمدن
 باختر چو گردن در پی جفت بود
 نهاده و می کرد
 کوبیدن گشت تا یافت

بر دولت همه اعدا و گان بجز خودند
مگر کینه اعدا و گان سعد
همیشه خرسیت باو خیر باد که خلق
سری بباد که بر خاک بندگی خویش

بخت بلند یابد و بس گشت روزمند
هم فربه نظرش بکایان
هم مدتی زمین بیخه بدهد نام
کاین پادشاه دولت باقی

ایضاً	
این منتهی بر اهل زمین بود و آسمان تا گرد تان روی زمین منزه شدند اقتضای بر دجسه بتایید عدل او بوی چمن بر آمد و برف جبل گدخت آن و ورشد که ناخن درنده تیز بود بر بقعه که چشم ارادت کند خدای شاهی که عرض بشکر منصور اگر دهد گر تا ختن بشکر سیاره آورد سلطان دم در دوس بت و دهر لاج ملک برین سیاحت و حکمی برین منق ای بادشاه مشرق و مغرب با اتفاق حق را بر دزگار تو بر خلق منتهیست در روی دشمنان تو تیری بنوفاد	وین رحمت خدای جهان بود بر جهان گردن رساده بر خط فرمان ایل خان آمد ز تیغ حادثه دوباره امان گل باشکفتن آمد و بلبل بوستان وان روزگار رفت که گرگی کند شبان فرمان دهی کند ز بر خلق مهربان از قیردان سپه بکشد تا بقیردان از هم پیوستند ثریا و فرزان چوپال و مهند و سبگردن کشت قلان ننوشته اند بر همه شناسد آستان یک کترین بنده تو بادشاه نشان کا ندر حساب خلق نیاید حساب آن کز هیبت تو پشت ندادند چون کمان

سیاحتنامه
۳۴
ایک پادشاه دوستی ازین ملک و از زمان
این پادشاه در آن کشور نشو
کلان صفا و دانسته و با هم صفا و دان
چون کسی که زندگانی می کند
خشم کسی که بند و پیوسته
نایابان که بندگان و پیوسته
نایابان که بندگان و پیوسته

[illegible]

که این منق و زین و سوار روی زمین
چو ابل مس باخام بود که در دشت
شسته نماند که در عهد او شایان
بیک قام نشسته صوفیه و شایان
ز گو سفید

که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی
 که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی
 که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی

و بان گریه در رود بان شیر غریب
 بعقل روشن فکر متین رای زمین
 خن بقوت رای تو ملک را آیین
 بنات و هر نوایند بهتر از تو تبیین
 به از تو نگه کرده سست هیچ صدر نشین
 که در توج او منطش شود پروین
 عنان غم تو مفتاح ملکای حصین
 خلایق رای تو بودن مگر ضلال سیرین
 تو بر خزان روی زمین حفظ و امین
 بریده باد که بیدست و پای تبیین
 که غوص کردم و دوستم نیر سیرین
 اما قدرت علی واحد من اسمین
 مگر کسی کند اسپ سخن ازین به زمین
 که ذکر بنده مخلص کند علی تبعین
 که رنگ و بوی نگراندش مرو زمین
 که پیر بودند آدم بشوهر عین
 که بخت در خورشش بنید بد کابین
 که زشت خوب نگر و بکانه رنگین
 که زهره داشت که و بیا بر بطن طین

ز گوسفند بد ز و رعایت عدلش
 معین خیر و مطیع خدا و صاحب خلق
 ز بی بسا تو لطف تو خلق را آرام
 اگر اقتضای زمان دور باز سر گیرد
 تو آن یگانه و هری که بر سواد حکم
 چون فیض حشیه خورشید بباد بگاه
 فروغ رای تو مصباح راهها خوف
 قضا موافق رایت بود که توان بود
 خدای شرق و مغرب بایمان و ادب
 مخالفان ترا دست و پا کسب مراد
 تمام ذکر تو ناکفته ختم خواهم کرد
 لمن شک سبعین حجته بابا
 کمال فضل ترا من بگرمی ترسم
 و را قدر من است التفات صد جهان
 بر آن مجلس است گل فرستادم
 تو روی دختر و لبند طبع من کفایت
 بنده میکنم از تنگ و صلتش در گور
 سایش سخن خویشش کن سعادت
 اگر بنده نوازی از ان طرف بود

چه بگویم که دست ازین بچند
 بیان عرصه شریف ازین بچند
 بیاده و بستم و دیگر بیا و گان فزین
 چه بگویم که دست ازین بچند
 بیان عرصه شریف ازین بچند
 بیاده و بستم و دیگر بیا و گان فزین

که در دگر بیا و گان فزین
 که در دگر بیا و گان فزین
 که در دگر بیا و گان فزین

که در دگر بیا و گان فزین
 که در دگر بیا و گان فزین
 که در دگر بیا و گان فزین

بیا بیا به چو مولود نامزد در دست
 که با بوی دین پر بر سر آید
 بیا بیا به چو مولود نامزد در دست
 که با بوی دین پر بر سر آید

فی ملح الصاحب علار الدین الجوی

شکرت که تمام در زبان شمرده و بیان بید نیست اگر تو بهر سد باز آئی تو آن نه که چو غائب شوی ز دل برو زار کنی بستم دوست می نه محب صاوی اگر صاحبش سپهر زند بدوستی که وفا گر کنی و گر نکنی وصال و دست بجان گر میسر است گرد که ام روز و گر جان بکار باز آید شکایت از دل شکن ببار نتوان کرد ز دوست و دست بنالیدن آمدی سعد گر آن بدیع صفت خوشین بماند هر زمان با و بهارست و او عیش بده چگونه پیر و جوانی و جاهلی محکم نظاره چین از دی بهشت خوش باشند هندسان طبیعت ز جامه خانه جنب ز کارگاه قصا بز درخت پوشانند بکلمه چین از رنگ و بوی باز کنند	اگر تو باز بر آری حدیث من بدمان بید وصل تو من خوشین کنم تو بان تعادتی کند قرب دل بجد مکان هم احتمال چنان که صبر بر جبران محنتش نگذار و که بر کشد بر بیان من از تو بر خشم مهر و کسبم بیان سحر که ویر بدست او قدش چین از زبان که جان فشان کنی روز وصل بر جانان که خوشین زده ایم تا بگینه برسدان تو قدر دوست ندانی که دوست و ریح بیار ساقی و مار از خوشین برمان که دور عمر جهان میرود که برق بیان درین قضیه که گرد جهان پیر جوان که بر دخت زند باد و نو بهار افشان هزار حله بر آرند مختلف الوان قبا سیر که تاراج کرده بود خزان هزار طبله عطار و رخت باز رگان

نکته و جامه و دست و سر و گردان
 خجل نشود کنون و خزان
 که گشت زخار بر آید چو یوسف از زندان
 نو خود مطالعه باغ و بوستان
 که بوستان کبار و باغ لالهستان
 که مرگ بود اندر چین ز بیابان
 که مرگ بود و بیابان است و درستان
 ۳۹
 بیا بیا به چو مولود نامزد در دست
 که با بوی دین پر بر سر آید
 بیا بیا به چو مولود نامزد در دست
 که با بوی دین پر بر سر آید

بیا بیا به چو مولود نامزد در دست
 که با بوی دین پر بر سر آید
 بیا بیا به چو مولود نامزد در دست
 که با بوی دین پر بر سر آید

[illegible]

[illegible]

نامت اندر مشرق و مغرب رودان	چشم بد و دراز تو بعد از شیرین

فی شرح تمارک سوسی

تمام گشت و فرود شد این خجسته مکان
همیشه صاحب این منزل مبارک را
ز خسروان مقدم چنین که میشنوم
نبوت اند لوک اندرین سیج سرا
زمین و بناستان نزع آخرت
پره که با تو بماند جزائے کرده نیک
جات ماه غنیمت شمر که باقی عمر
ز مال و منصب بنا جز این نمی ماند
پاش ختم عبادت حبیب من از این
سرای آخرت آباد کن کجس عمل
همیشه خرمیت باد و خبر نصرت و عیش
بس اعتماد کن بر دوام دولت و عمر
کلید گنج سعادت نصیحت سعادت

في صفحة الزئبق

عقل و طمع خیره شد از صنع رب العالمین	صبحم از شرق برآمد باد نور در ازین

[illegible]

این کتاب را در روز جمعه ۱۲۰۰
 در شهر تبریز در کتابخانه
 دارالکتابت و نشر
 چاپ کرده اند

[illegible]

که در حیات صاحب دلان بسیاری
همان دغدغه و نگرانی است که
از آن بیخبران و بیخبران است
و که ایضا

که هیچ خبر نشاندی و دوا حق داد
 غنیمت زنده دلالت بلا بود اند
 و زان پس هر که تو زنده پندار
 بنماده هر چه حکم میافزاید

سنّت پیرایه مراد
 و حق کیست آنکه تبار و
 عمت و از یاد نگویم جز ارسال
 ز پیرا که اهل حق پسندیدند
 نه ببلبلان بناله در آن
 پیواره بونان امبدن شافیه
 و له ایضا
 گر این

[illegible]

ماه مندر خنده روی و پیشچید
الوداع ایجا زمان طاعت خیر
مهر منرمان ایزدی بر لب
تاوگر روزه در جهان آید
بطلی زار زار میسنالید
گفتم انده مبر که باز آید
گفت ترسم بقا و فنا گفتم
روزد بسیار و عید خواهد بود
تا که در مندر ل جیات بود
خاک چندان از آدمی بخورد
هر دم از روزگار عاجز و نیست
کوه اگر جز و جز و بر گیرند
تا قیامت که دیگر آب جیات
یا رب آندم که دم مندر و ماند
کار جان پیش ایل و ل سهل است

دیو نو ناست زین بی گناهانم
 خالی نماند زین بی گناهانم
 روی دیو سادرم ازین بی گناهانم
 چو آن دیو ناست زین بی گناهانم
 گریه نماند زین بی گناهانم
 آویز است ازین بی گناهانم
 ۵۶
 لفظ لاف است چنانکه سیدان چنانکه
 ازین بی گناهانم
 ازین بی گناهانم
 ازین بی گناهانم

في مرتبة المستنصر

ای محمد گر قیامت می بر آری سر ز خاک	برزوال ملک استغصم امیر المومنین
	سر آوردین قیامت در میان خلوت

بیکین سبزه اول سبزه او در
میان سبزه اول سبزه او در
بیکین سبزه اول سبزه او در
میان سبزه اول سبزه او در

درین خاک فتنه ای که گلو خوار سازد
 در عشق خورشیدان خون غلط چپا
 روح پاک اندوهوار لطف با عالمیز
 چرخ دنیای کجای میسر دلی برود
 در میان ابرود و زین گوی دوستان
 زور بازو و خجاست بر نیاید با جل
 چرخ فضا آید نافه قوت که رازین
 تیغ بندی بنیاد و در پیا از نیام
 زور بازو دیار پاک باشد من نهان درین
 شربت

[illegible]

[illegible]

والموتى

و لا اله الا الله

شبان تیر امید بصرج روی تو باشد
تقدش عین یقوتی غلظت
حکمر عدلی و انت حال شد
چو بدیع بدست ازان کان جفا شد
نیز جزیره عمرت عشق بد تو را شد
و جدت راجحه الورود آهین من ترا شد
وصفت کل طبع کما خوب و تر شد
محامد نو چاکم که با و ارصفت او شد
خافت نیک دار بعد از استغیت او شد
که می کند بیای و بهر جا

ما در بیان کاری بیگانه نیاید
 با سواد کین نهانی بکند
 چنان از حدیث بیان فرزند
 یا عادی بنیان زنی و مال است
 ان نت فی بولادی عاریت
 اری که مردان

اما اخلاص و دی الم اراو که جمعه
اگر چه مالک رقی و بادشاه محقق
فمن یبلغ غنی لے معذب و قتل
توان کند نداری که من خلاص بیایم
لا وضح بستی و لا بهتک تنهرے
وفا اہل مودت پیش اہل ارادت
تیل بین بدینا و لا تیل ایسنا
مرا کہ چشم ارادت ہر دو موی تو باشد
حذاک شعریک سکاذا اتحدت عجیرا
تو خود تامل سعدی میکنی کہ شبیہی

وله ایضاً	
عمرم باخر آمد عشقم بنوز بانی یا غایه الامانے قلبی لد یک فانی ای درو مند مفتون خط و حال حوزون جبار الکفاة لازم اجسال زما بعد از عراق جای خوش نایدم هوا خان الزمان عهد حتی یلیت وحد از سر و سر چگوئی ای مجمع نکوئی	وز می چنان نه مستم که عشق بودی شخصه کما ترانی من غایه اشتیاق قد روصالش اکنون دانی که در فرات واللیل لها والد متع فی المات مضطرب بز ن فوئی زان پرده عرا روی علی دوی بالمد ما دفات تو ماه مشکبونی تو سر و سریم ساق

وَلَدُ اِيضًا
نَوْبُ عَشْرَتِ جَنِّ مَشْرِقِ
مَسْأَلَةُ

گنجین کتب شد بدین غنای دیکر
 گنجین کتب شد بدین غنای دیکر
 گنجین کتب شد بدین غنای دیکر
 گنجین کتب شد بدین غنای دیکر

وله ایضاً
 تعلیم است بنا بر صفت کتب
 تعلیم است بنا بر صفت کتب
 تعلیم است بنا بر صفت کتب
 تعلیم است بنا بر صفت کتب

طبع شور انگیز را دست از لایم در خروش آید خروش صبح بام طوق برگردن نهادم چون جام یزمان چون سرود درستان خرام تا شود بر سر و رعنائی حرام آتش سودا آب چشم جام یارب از جنت که آورد این پیام شکری ده زان لب یاقوت خام ساکنی ساکنی اے غلام	تا سوار عمل بردارد و سه دروی از می در فتح کن پیش از نگه ز این چال شاہین غمت ساعتی چون گل بجهت ابر گداز تا شود بر گل نگر و نه وبال درد باغ می پرستان باز کش یارب از فردوس که رفت این نسیم طوطیان جان معدی را بطفت ناله بلبل بستی خوشتر است

وله ایضاً
 تعلیم است بنا بر صفت کتب
 تعلیم است بنا بر صفت کتب
 تعلیم است بنا بر صفت کتب
 تعلیم است بنا بر صفت کتب

وله ایضاً

بصد دفتر نشانی گفت صفای حال مشتاق ان صنع ما تریانی علی عہدی و میثاق کہ خود را بر نومی ندیم با ملوی و دربر مریض عشق لایبری لایبکالی الر نرا اگر خواب بگیرد نہ صاحب رود میثاق امانت الذی تسقی فغین اسم تریا مرا بگذارد تا حیران باغم چشم برسان انا الحیون لا اعنا حراتی و اعراضی	پایان آمد این فقر حکایت بچنان ہست کتاب مانع عجبی بسیا معروضانہ مگویم نسبتی دارم بنزد بکان گاہت اخلاقی اجابتی ذرونی جبہ لے نشان عشق آن باشد کہ شب بار و چویند فم المار و اسقی کا ساد و ع مایہ منوما قبح چون و را باشد بشیاران مجلس ہ سسی فی فنی انسانی و ما پدر یہ ماشنی

وله ایضاً
 تعلیم است بنا بر صفت کتب
 تعلیم است بنا بر صفت کتب
 تعلیم است بنا بر صفت کتب
 تعلیم است بنا بر صفت کتب

دوستان
 دوستان
 دوستان
 دوستان

بر آن که چشم از فاقه خون است
 رشن نماند چه از حلو انرست
 فی یا من مشتی حول عقل
 غیر از بهر آن بر در عاخوان
 چه داند ای کش سکه پنج خور و تفتست
 محب المال لوجبت قدست
 نه اگر عقل داری در سر و هوش
 ذاکمه بچشم از بهر در بسته
 سرفتمی تحصیل مالک
 سی از ترع و بنا خوشه برداشت
 بهندست که خوار و غصه بشم
 ما و الوجه مع حث النفوس
 و دیگر ماند ز اهرار و و
 زاهد نماند نه گنه اش نه کو
 فی شرعات مخلوق العوارض
 و با نرند پوستان شام و شبگیر
 مان زدم و دوت کت چه خود اکاند
 صید یا صلیح و اکف عن ملاته
 و نفس در ویشان هنر نیست

که قدر نعمت او داند که چون است
 تن فی کاشکرین کت کبر است
 عن الخطاب فی داو عفتل
 تومی تندی که مرغم نیست بر خوان
 که مسکنه و سرماشته خفتست
 و ان خلقت مجوسا ندمت
 اگر مردی ده و بخش و خورد و پوش
 پشیمان که نخورد و ام توشه بسته
 تفکر با سمر فی مبالک
 که جندی خور و جندی توشه برداشت
 که کردم کرد و بخورم یا بخشم
 که صباح علی قبر الجحش
 درون مردار و بیرون مشک کاخ
 او ز خدشت کش در بر از تو
 اذ اقلوا الک اکثر لا تقارصن
 چو رفتی در بغل نه دست نه دیر
 که با کش خورد نه یک تی چه و اکاند
 غسل القوم فیهم ذو کرامه
 اگر مردی است زیشان هم نیست

در احسان کینه با روی اعلو
 شهنشایان بهر دست صاحب جو
 نه قاتل خیل و کشتار و کشت
 با جود و کشتار و کشت

محو باد و شود و بسم
 سر و شین شود و بسم
 نواز و شین شود و بسم
 که غرض من چو شایسته است
 بقول زاجب که لا غلب
 اذ الکتم احسن لبط الملاعب
 جو خوش گفت آن سپر با بختار
 جو خوش گفت آن سپر با بختار

آدم کی کی از دی کی
 ان انصفت هذا القول بعد
 چه باشد و ز جبر سعد
 که در دی در ویشان دعا
 بوی رحمت و عدلی بالکلی
 الین حسن دارد جنت
 ان انصفت هذا القول بعد
 ان انصفت هذا القول بعد

از قیاحات
 از قیاحات
 از قیاحات
 از قیاحات

۱۱

یا چہرہ پوشش یا بسوزان
دیوانہ عشقت ای ہری رو کے
قلعہ ست وہاں عیشم از صبر
ای سرو بقاءش چو مانے
گریم بایں دو دشمنانم
ایکاش زور در آمدی دوست
ای آئینہ ایمنی کہ تا گاہ
یار بچہ شدے اگر بر حمت
میکرد زنجیر ان حدیث سعد کے
کچھ بچہ و عمت بگشت
بشینم و صبر پیش گیرم

ایضا

آخ کہ چہ روزگار بر گشت
برگشتن ماضی دور سے ہو
پروردہ ہم بروزگارش
عنم نیز چہ ہو دے ارب جفتے
رحمت کن اگر شکستہ را
عذرش بنہ او بزر سنگے

در پاس تو که سر بندخت
از او که تو بدیده در بندخت
در تو رسید و سبیل غلط کرد
آن مرغ که بال در بندخت
نزد و دور تو در بندخت
آنرا که چو شمع در بندخت
کس با تو نخواست عشق
همچنان چو پیاده در بندخت

۷
 یارب یکیش که مرد درخت
 در باخست مرد بر نیندخت
 جان داد و درون سنجاق نمود
 خون او شست و سخن بر نیندخت
 روزگار گشت بر نیندخت
 از بهر خود خط بر نیندخت
 از بهر خود خط بر نیندخت

[illegible]

این جور که میسریم تا که
چون مرغ بطبع وانه دردم
اقدام و مصلحت چسبین بود
ستو جابین و میش از انیم
بنشینم و صبر پیش گیرم

دین صبر که میکنم تا چند
چون گرگ بپوشه دهنه در بند
ناله بندگیر آدمی پس
باشد که چون مردم خردمند
دنباله کار خویش گیرم

ایضا

امروز جفا میکند کس
در دام تو عاشقان گرفتار
یا محمد قتمت بنا رخت
صبحی که شام جان شتاق
استقبله دارن توبته
اندام تو خود حشر بر چین ست
من در همه قولها مضحکم
جان در قدرت کم ولیکن
آخر بزکات تند رسته
ملے صاحب حسن در وفا گوش
من بعد چنین کن کرین بیش
بنشینم و صبر پیش گیرم

دشمن هر چه تو میکنی بس
در بند تو دوستان مجلس
من جرعه آله السیراج یقین
خوشبوئی کند اذ نفس
آستانه روان نفس
دیگر چکنه قبائلی طلسم
در وصف شامل تو آخر بس
ترسم نه تو پای جز
فریاد دل شکستگان رس
کاین حسن و فاکر و باس
ورنه بخدا که من ازین بس
دنباله کار خویش گیرم

ایضا

از نیت بدنام که یک
 در کمال صبر و استقامت
 ایضا
 در روزی تو آفتاب عالم
 چای تو آفتاب عالم

بسیار سیه سفید کرده است صلیبست میان کفر و اسلام سرش گران کن که کریم باور تو ام خوش است زیرا که گفتی که صبور باشی بهات هم چاره تحمل است و تسلیم بنشیند و صبر پیش گیرم	و در آن سپهر لا بورد با ما تو بسوز در بند اترار به بندگی و خور هم در وی و هم دوا می درد دل موضع صبر بود بر ورنه بکدام حسد و مرد و بنا که کار خویش گیرم

ایضا

بگذشت و نگه نکرد با من و در گسست نیم خوابش اے قبله و دوستان مشتاق بسیار کسا که جان شیرین گفتم که شکایتی بخوانم کاین سخت و دل و دست هر دیدم که نه شرط عمر باینست گر سر برد و فدای پایت جز وصل تو ام حرام بادا گویند از آن نظر پیرین	در پاسه کشان رکبه دامن در پیش و بجهت از قفا من گر با همه این گنه که با من در پاسه تو زیر و او لا من از دست تو پیش پادشامن جرم از طرف تو بود تا من گر بانگ بر آرم از جفا من دست از تو نمیکشم بر پا من حاجت که بخوانم از خدا من پدر پسر ندارم از قضا من

ایضا

بر جان غنیمت است
 چو دیده رات
 بسیار و روان با بر وی
 در میان که تو دانی
 بشن آن بکسر کین
 شنایند
 خانه توحش و من
 ۶۹
 بگذار حدیث ماقبل
 جایت سلم است
 صبر از تو پیشود
 تو عهد وفاست
 در جانت ما هنوز
 در از تو بستانم
 در از تو بستانم
 در از تو بستانم

بنا که کار خویش گیرم
 ایضا
 در راه پیش
 در حال آن که اندام
 در آن که اندام
 در آن که اندام

بنده کار خویش

۴

بجز از تو چنانچه از طلب تو در سر
 در پیش تو نه که پیش نیست
 من می غزون دام عشقم
 چون تو یارم نیست
 گویند که هست با ورم نیست
 هر از همه خلق بر گزینم
 جز یاد تو در تصورم نیست

یا قوم اے لئے و حتم
یگر مزید سنگ پر جسم
اے دولت خاص حشر عام
پختیم و ہنوز کار ما خام
تا خود بکار سر انجام
باشد کہ تو بر سر منہ گام
مکن بود بر آتش آرام
می بجیم و سخت میشود دام
چون کام نمیدہے بنا کام
دنبالہ کار خویش گیرم

بر ما همه عیشها بگفتند
 اخو زده ایم جام پر شنگ
 آخر نگه بسوی ما کن
 بس در طلب تو دیگ سودا
 و رمان اسیر عشق صبرست
 من در قدم تو خاک گشتم
 دور از تو شکب چند باشد
 در دام غمت چو مرغ وحشه
 من بی تو نه را خنیم و لیکن
 بنشینم و صبر پیش گیرم

ایضاً

ما اطلب خاک جسل باریک
شرم آمد و شد هلال باریک
و الله قتلتنی بهایتک
چندین گنمند بر مایک
ترک تو بر سخت خون تاجیک
لایات بشک اعا و یک
شهم روز شود دشمنان تاجیک

گفتار خوش و زبان باریک
از روی تو ماه آسمان را
یا ضارستی بسیف لخط
از بهر خدا که مالکان جور
شاید که پادشاه بگویند
دانی که چه شب گذشت بر من
با این همه گریحات باشد

ایضا
ی چون ب

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

خوبان جهان تهر بدیدم
 پیران جهان نشان ندادند
 ای آنکه بساغ و لبری در
 چندین شجر و فاشاندم
 آوازه من ز عرش بگشت
 از رفتن من غمت نباشد
 باز آیم اگر دهم اجازت
 بنشینم و صبر پیش گیرم

مثل تو بتاسی کی دگر نی
 چون تو دگر کسی هیچ قرنی
 چون قد خوشی تو یک شجر نی
 وز وصل تو دزدۀ ثمر نی
 وز درد و دلم ترا خبر نی
 وز آمدن تو خود اثر نی
 ای راحت جان من دگر نی
 و بناله کار خویش گیرم

ایضا

شد موسم سبزه و تماشا
 کان فتنه که روی خوب ارد
 صاحب نظری که دید رویش
 دانی نکند قبول هرگز
 چشم از پی دیدن تو دارم
 از جور رقیب تو نسالتم
 سعدی غم دل نهفته بیدار
 گفت ست اگر حسود با تو
 من نیز اگر چه ناشکیبم
 بنشینم و صبر پیش گیرم

برخیز و بیا بسوی صحرا
 هر جا که نشست خواست غوغا
 دیوانه عشق گشت و شهیدا
 دیوانه حدیث مرد و انا
 من بی تو خشم کنار و ریا
 خاست تخت و بار خرمایا
 نام نشو ز غیر رسوا
 ز نارم و از این پس آنجا
 روزی و برای صلیت را
 و بناله کار خویش گیرم

تمام شد

تجربیات

۷۱

CALL No. {

1916551

ACC. No. 2022

AUTHOR

شیخ الاسلام

TITLE

قصہ سید

1916551

2022

شیخ الاسلام

قصہ سید

Date	No.	Date	No.

MAULANA AZAD LIBRARY ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES:—

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1-00 per volume per day shall be charged for text-books and 10 Paise per volume per day for general books kept over - due.

